

חולין קכה

עניין: טומאת מת במומיה

יערות דבש ח"א דרוש ז'

בכדי חנטו וכו', כי מצרים שהיו חונטים מתים שלהם היה בשביל כך, כי ידעו שכל זמן שהגוף קיים, יש לנפש דביקות בגוף, וכל ענינים היה לדרוש למתים, וכל תכלית הכישוף ולהט שלהם היה על ידי נשמות שעל ידי המתים, והם נקראים שעירים, וזהו היה כל ענינם, ולכל תפרד הנפש מהגוף ויהיה קשה להם אחר כך להתדבק בכשופם למתים ולדרוש להם כי איננו, עשו חניטה זו שענינה, סכין בשמן המור כל הגוף, והסירו מתוכו בני מעיים, ונותנים שמן בחוץ ובפנים, ומניחים אותו בחמה להתייבש, וכן מתמידים לערך ע' יום, ואז נתקשה הגוף ונעשה כעצם ואבן קשה, והוא קיים ממש כל ימות עולם, כאשר הוא עוד היום נמצא במצרים פגרים ההם מימים קדמונים והם קשים כאבן, נקראים בלשונם מומיא, והוא בכל נכאת רפואות לתעלה ומזור הרבה כנודע, והיה זה הכל במצרים כדי שתהיה להם דביקות בנפש רשעים האלה, ולכך הזהיר הכתוב [ויקרא יחג] מבלי לעשות כמעשה מצרים לדרוש אל המתים, שהוא ענין הנ"ל, וכבר העידו כי יאהן פינטי הספרדי נלקח בספינה מארץ מצרים בהחבא ובתחבולות, כי המלכים אינם מרשים להוציא הרבה תיבות מלאים מומיא שהם פגרים הנ"ל, ויהי בבואו תוך אם הים, והנה כולם מלאים משחיתים, ויבקשו להטביע הספינה, וברוב יגיעה וכמה מאנשיו שנהרגו ונטבעו ונפצעו שהשליך כל תיבות הנ"ל לים, ושקט הים מזעפר:

שו"ת גינת וורדים יו"ד כלל א' סי' ד'

במגע ובמשא ואהל, עד כאן לשוננו. וקשה דהא בטומאת רקב אין בה דין מגע. ועיין בהרמב"ם פרק ב' מהלכות טומאת מת דין י"א. ויהיב טעמא: לפי שאי אפשר ליגע בכולו שהרי אינו גוף אחד, ואפילו גיבולו במים אינו חיבור. והך מלתא איתא בפרק העור והרוטב דף קכ"ה ע"ב דאין ברקב דין מגע. ופירש רש"י: דהא כל העפר אינו מחובר יחד, והנוגע בצד זה לא נגע בצד זה, וכל חד וחד עפרא באנפי נפשיה הוא, עד כאן. ונראה לתרץ דכיון דאכתי בשר זה לא נתפרדו חלקיו זה מזה, אף על גב דנתייבש הרבה ובנקלה נעשה פירורין כקמח, חשיב שפיר נוגע במקצתו כאלו נוגע בכולו ולא אמרינן ביה ראוי לבילה.

והנה מדחזינן דטרח שמואל לפרש דבריו של רבי יוסי, משמע דגם תנא קמא הכי סבירא ליה אף על גב דהוא מחמיר להצריך יבשות גדולה לריש לקיש כדאית ליה ולרבי יוחנן כדאית ליה, ושפיר אית ביה נמי טומאת מגע. ומסורת בידינו דכל היכא שנוכל לתרץ הסברות דלא פליגי טובא הכי עדיף טפי, וגדול כח השלום. נקטינן דלכולי עלמא יש במומיא לכל הפחות דין טומאת רקב כדאמרן.

אבני נזר יו"ד ס' תסו

(י) **אך** לפי האמור יתיישב. דהנה צוה"ק צפסקו לנפש לא יטמא כמה דלוקימנא דגופא בלא רוח מסאבא הוא ושרי עלי' רוח מסאבא דהא תיאוונחא דרוח מסאבא לגני גופיהן דישאל בגין דאתרחק מינייהו רוח קדישא וצמנא דקודשא אחיין לאיתחברא. משמעות הדברים דוקא דישאל יש טעם שהחגונים מתאווים להדבק בקדושה. לפי"ז ז"ל הא דגוים מטמאים אף לאויל טעם זה מ"מ מטמאים הג' טיפין של מה"מ כטעם הרח"ו דצוה אין הדלל צין גוי לישראל. אך שמטעם זה אינו מטמא צאהל רק משום שחפצים להדבק בכל קודש כמ"ש צוה"ח פ' חקת וז"ל אדם מישראל שמת להיותו מלא קדושה המתוקה והעריצה יתקבצו הקליפות לאין קץ ולזה יטמא צאהל ואפי' אלף צמים כו' ואחת פתוחה לחברתה כו'. וע"כ טעם דברי רש"י שאין נכרי מטמא צאהל דבישראל צמאני קדישא צעי לאתחברא מתקצצים לאין קץ ומתמלא מהם כל האהל. אבל גוי שאין בו טעם זה משום הטיפין של מה"מ אינו מטמא רק צמנא ומשא:

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON